Р Е Ш Е Н И Е
№ 3676

гр. София, 02.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 26 състав,** в публично заседание на 21.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2499** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 22 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК],, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от К. А. К., срещу заповед рег.№ 3-1079 от 05.02.2014г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция". С оспорената заповед е отнет лиценз № 12/13.04.2004г., издаден на жалбоподателя за извършване на частна охранителна дейност по чл.5, ал. 1, т. 4 от ЗЧОД – охрана на ценни пратки и товари.

Жалбоподателят оспорва заповедта за отнемане на лиценза, с искане за нейната отмяна като незаконосъобразна, неправилна и нецелесъобразна. Основните доводи са, че не са налице предпоставките на правната норма на чл.21, ал. 1, б. „а" от ЗЧОД, посочена като правно основание за отнемане на издадения лиценз. Твърди се, че от образуване на изпълнително дело № 740/2011г., образувано срещу жалбоподателя, до настоящия момент, по-голямата част от задължението е погасено, а за останалата част е подадено заявление за неговото разсрочване. Представена е служебна бележка от ТД на НАП-Велико Т., офис М., датираща от 14.02.2014г., видно от която задълженията на дружеството са в размер на 116981,80 лв. /сто и шестнадесет хиляди деветстотин осемдесет и един лева и 80ст./, от която е погасена сума в размер на 89990,00лв /осемдесет и девет хиляди деветстотин и деветдесет лева/.

Ответникът по жалбата – директорът на Главна дирекция „Национална полиция",

редовно призован, не изпраща представител. Постъпило е становище от процесуалния представител на ответника, с което жалбата е оспорена като са изложени мотиви за нейната неоснователност.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег.№ 3-1079 от 05.02.2014г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция" е отнет лиценз № 12/13.04.2004г. издаден на [фирма] за извършване на частна охранителна дейност по чл.5, ал.1, т. 4 от ЗЧОД: охрана на ценни пратки и товари. Лицензът е отнет на основание чл. 21, ал.1,т.1, б. „а" от ЗЧОД, който предвижда отнемане на лиценз, когато търговец или юридическо лице има парични задължения към държавата, установени с влязъл в сила съдебен акт на компетентен орган, или задължения към осигурителните фондове, освен ако компетентния орган е допуснал разсрочване или отсрочване на задълженията.

По делото не се спори, че [фирма] притежава лиценз № 12/13.04.2004г. за извършване на охранителна дейност- за охрана на ценни пратки, което е видно и от представеното по делото копие на отнетия лиценз.

С писмо изх.№ 92-00-1760/14.12.2013г. на ТД на НАП-гр.Велико Т., офис-М., ГД"НП", ГД"НП" е уведомена, че дружеството-жалбоподател, притежаващ Лиценз № 12/13.04.2004г., има парични задължения към държавата, в особено големи размери. На 09.02.2014г., на основание чл.26, ал.1 от АПК, е изпратено съобщение до жалбоподателя, с рег.№ У-3519 от същата дата, с което уведомяват, че е започната процедура по отнемане на издадените лицензи на дружеството. Съобщението е връчено лично на управителя на 15.01.2014г.

На 22.01.2014г. жалбоподателят е депозирал писмо в ГД"НП", с което уведомява, че по изп.д.№ 740/2011г. е заплатена сумата от около 89000 /осемдесет хиляди/ лева, както и че е подадено заявление до ТП на НАП, офис М., за започване на процедура по разсрочване на останалата част на задължението. По тези съображения е направено искане за спиране процедурата по отнемане на лиценза.

С оглед изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, административния орган /ГД „НП"/ е изискал информация от ТД на НАП-Велико Т., офис М., относно актовете, които са установени парични задължения към държавата в особено големи размери, както и дали е допуснато разсрочване или отсрочване на задълженията. Писмото с което е изискана информацията е с изх.№ У-15433/03.02.3014г.

С писмо изх.№ 92-00-1760#2/18.02.2014г., постъпило в администрацията на административния орган на 04.03.2014г., компетентната ТД на НАП е изпрати изисканата информация, установяваща произхода на публичните задължения на дружество като същевременно уведомява, че има подадено искане за разсрочване на задълженията на дружеството, но към настоящия момент процедурата не е приключила.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената

форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – директора на Главна дирекция "Национална полиция", който съгласно чл. 14 от ЗЧОД е оправомощеният от закона орган да издава, респективно отказва издаването на лицензи за извършване на частна охранителна дейност.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма, но в развилото се административното производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до неговата незаконосъобразност, които са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Заповедта е незаконосъобразна, защото е издадена в противоречие с разпоредбата на чл.35 от АПК, предвиждащ, че индивидуален административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени.

Няма спор, че жалбоподателят е бил лицензиран за извършване на частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1, т. 4 от ЗЧОД – охрана на ценни пратки и товари на територията на обл.М.. Съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗЧОХ, която е послужила като основание за издаване на оспорваната заповед, "Лиценз не се издава, а издаденият се отнема, когато търговецът или юридическото лице има парични задължения към държавата, установени с влязъл в сила акт на компетентен орган, или задължения към осигурителни фондове, освен ако компетентният орган е допуснал разсрочване или отсрочване на задълженията“. Тълкувайки въпросната норма, законодателят е предвидил възможност да не бъде налага тази санкция, в случай, че е допуснато разсрочване или отсрочване на задължението от компетентния орган. От приложените и приети писмени доказателства по делото е видно, че към момента на образуване на административното производство, от страна на жалбоподателя са представени данни за образувано производство по разсрочване на задължението, което не е взето под внимание от страна на административния орган, без да се излагат мотиви за това. Това се установява и от писмо изх.№ 92-00-1760#2 от 18.02.2014г. /л.26/ на ТД НАП-Велико Т., офис М., адресирано до ГД „НП“, което е в отговор на отправено запитване от страна на ответника. След като е имал данни за наличие на процедура по чл.183 от ДОПК, която също приключва със издаването на индивидуален административен акт, подлежащ на самостоятелно обжалване /чл.187 ДОПК/, административния орган е следвало да изчака произнасянето на компетентната ТД на НАП и да съобрази своя краен акт с цялата съвкупност от доказателствен материал.

Горното се доказва и от факта, че обжалваната заповед е издадена на 05.02.2014г., което е само два дни след като е отправено запитването до компетентната ТП на НАП с искане за информация по чл.183 от ДОПК, отговорът на което е постъпил в ГД „НП“ на 04.03.2014г.-близо месец след издаването на акта.

Всичко това води до извода, че административния орган е издал своя административен акт без да събере необходимите доказателства и без да обсъди всички факти и обстоятелства, релевантни по случая.

По изложените съображения, съдът счита обжалваната заповед за незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила икато такава следва са се отмени.

Разноските за съдебното производство не се дължат, защото не са поискани от страна

на жабоподателя.
Предвид горното и на основание чл.172, ал.2, пр. второ, вр.чл.146, т.3 от АПК, Административен съд София – град, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед рег.№ 3-1079 от 05.02.2014г. на директора на ГД „НП” за отнемане на лиценз № 12/13.04.2004г., издаден на [фирма], ЕИК[ЕИК],, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от К. А. К. за охрана на ценни пратки и товари.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: